

סיפור לראש השנה / עיבדה: עפרית קלס, לפי סיפורה של תמר לזר.
בחרה והקלידה: אביגיל דובני

ערב ראש השנה, השמש מתחילה לשקוע על רקע שמי זהב. על ההר הכי גבוה
עומדת לה שנה חדשה, בשמלה לבנה לבושה ובידה סל גדול גדוש מתנות,
איחולים ותקוות - לבנים ולבנות.
כוכבים כבר נדלקים, נפתח שער השמיים. אט גולשת השנה, בלובן צח כנפיים.
יוצאת היא לבקר בבתי הילדים הישנים. כל אחד וייחודו כפי שברא אותו האלוהים

והנה בבית הראשון, ילדה יפה וזהובת שיער, נאנחת בשנתה וליבה כה מר.
היא נמצאת בארץ חדשה, השפה כאן כה קשה. וגעגוע בליבה מצמיח בקשה.
אז מעניקה לה השנה ניצוץ כוכב במתנה, שיעזור להסתגל ולשפה להתרגל.

ובבית נוסף, ילד תמיר ושחור תלתלים. חלומותיו מסוכסכים, מפחידים, מבולבלים
מספרים לו כי מסוכן כאן בעולם. ויש להיזהר, להישמר לו מכולם.
אז מעניקה לו השנה ניצוץ כוכב במתנה, שיעזור לאומץ בליבו לגבור
לדעת כי תמיד יש מי שעליו ישמור.

ועוד בית - ובו ילד טוב-לב וגדל גוף, מתהפך בשנתו וליבו כה עצוב.
דיבורו משונה התנהגותו מוזרה והוא כה צמא לחבר או חברה.
אז מעניקה לו השנה ניצוץ כוכב במתנה, שיעזור לו להביא את מתנותיו
בעדינות ואהבה לכל חבריו.

כך עוברת לה שנה חדשה אצל כל הישנים ושוזרת בחלומותיהם ניצוץ של כוכבים.
לכל אחד מהילדים מעניקה חיבוק ונשיקה ולוחשת על אזנו: "שנה טובה ומתוקה".

מיכאל ורחל / ורד שטמפר (לצעירים). בחרה והקלידה: אביגיל דובני

בוקר אחד השכם, יצא ילד בשם מיכאל אל הבוסתן לקטוף רימונים.
הוא לקח איתו את חברתו רחל. רחל הייתה קטנה עדיין.

בחצר ביתה של רחל, קרקרו התרנגולות
קו – קו – קו – בוקר טוב, קו-קו-קו אנחנו רעבות.

אמרה אמא: האכילו את התרנגולות ואח"כ לכו לבוסתן.
פיזרו מיכאל ורחל זרעונים לתרנגולות ...
ניקרו התרנגולות בשמחה ... קו-קו-קו- תודה רבה, תודה תודה ...
והחברים יצאו לדרך.

בדרכם היה עליהם לחצות כר אחו. ובאחו רועות כבשים מה... מה... קראו
הכבשים. מיכאל ורחל ליטפו אותם, קטפו מעט עשב והגישו להם... מה...מה...
תודה, אמרו הכבשים.
והילדים המשיכו בדרכם.

בדרך אל הבוסתן היה עליהם לחצות נחל. הברווזים ראו אותם, ושתו לקראתם.
גע...גע... בוקר טוב. בוקר טוב ענו.
מיכאל חלץ את סנדליו לקח את רחל הקטנה על הגב ואמר: החזיקי אותי היטב, אך
היזהרי שלא ללחוץ עלי בדייך הקטנות כך שאוכל לנשום. וכך חצו שניהם את
הנחל.

כאשר הגיעו לגדה השנייה, הוריד מיכאל את רחל מעל גבו, נעל את סנדליו ויד ביד
הלכו אל הבוסתן. קטפו רימונים, קטפו מלא הסל, עד אשר הגיע הזמן לשוב
הביתה.

כאשר הגיעו אל הנחל, חלץ שוב מיכאל את סנדליו, העביר את הסל אל הגדה
השנייה, אחר שב, נשא את רחל על הגב ורחל כרכה את זרועותיה בעדינות סביב
צווארו של מיכאל, כך חצו את הנחל. ליווה מיכאל את רחל לביתה, ושב לביתו אף
הוא.

(שיר סיום)
מן הבוסתן, הנה שבים
חברים טובים, טובים.
מלוא הסל הם מביאים -
רימונים אדומניים ...

ליאור והעשית / ורד שטמפר (לבוגרים). בחרה והקלידה: אביגיל דובני

היה היה ילד בשם ליאור אשר בילה כל הקיץ בחוץ בחצר. רץ אחרי פרפרים, קופץ כחגב, שר עם הציפורים ומנסה לתפוס את אור השמש.

יום אחד בעודו שוכב על גבו באחו, הביט אל השמיים ואל השמש אמר: **סבא שמש** יקר, בקרוב ינשבו וייללו רוחות הסתיו, רוחות השינוי, ויביאו איתם את העננים ואת הגשם. הלילות יהיו קרים וחשוכים ואתה תתרחק מאיתנו.

סבא שמש הביט אל העננים ואמר: כן, הכל יהיה חשוך וקר עד שיום אחד בלב החורף יגיע לאדמה אור שיהיה בהיר וחם אף מאורי.

איך אוכל למצוא את האור הזה, כשסביב לי הכל יהיה כה חשוך? - שאל ליאור

אני אתן לך **ניצוץ של אור** מאחת מקרני הסתיו האחרונות שלי, כאשר תכין לו בית. כי יש לשמור היטב על האור. והוא יאיר לך את הדרך אל האור המיוחד אשר יופיע בחשכת החורף - אמר סבא שמש ונחבא מאחורי העננים.

ליאור הלך הביתה ותהה כיצד יוכל להכין בית מתאים לניצוץ השמש...?

הוא לקח נייר כחול עבה, גזר אל תוכו חלונות, קישט אותו בניירות צבעוניים והכין עששית. הוא לקח נר, הניח אותו בלב העששית ויצא איתה החוצה.

ליאור הרים את העששית גבוה מעל לראשו וקרא: סבא שמש, הכנתי בית קט **לניצוץ הזהב שלך** - האם אוכל בבקשה לקבל ניצוץ של אור? - אשמור עליו היטב!

סבא שמש הביט מבין העננים ואמר: בית יפיפה הכנת. אתן לך את אחד **מניצוצות הפז שלי**.

לפתע ראה ליאור כי החלונות בעששית ניצתו. הוא הביט אל תוכה וראה ניצוץ של אור מרקד בשמחה בקצה הנר.

כמה שמח האור בבית החדש, הוא קרן זרח בבהירות.

תודה לך סבא שמש - קרא ליאור, תודה. הוא לקח את העששית בזהירות לביתו ושר:

(שיר סיום)

אור השמש אט דועך,

אור העששית לפני הולך.

בחשכת ליל יאיר דרכי,

אורי הקט שומר אותי.

רדה מביאה את הגשם / עיבדה: עפרית קלס, ע"פ אגדה הודית.

בחרה והקלידה: אביגיל דובני

נערה קטנה הייתה ושמה רדהה. הייתה רדהה בהירה וזכה כאור הירח.
עיניה הבהיקו כפרחי הלוטוס, וקולה כקול הציפור. לא רגזה מעולם.
הקשיבה לאימה שמעה בקול אביה. כיבדה את אחיה. על כן חביבה הייתה על
כולם, על אדם ובהמה ועוף השמיים.
עמד בית הוריה על יד היער וכאשר יצאה לטיול התאספו ובאו צבי ואייל ארנבת
ושפן לשחק עימה. וציפורים ירדו ממרום העץ ללמד אותה משיריהם.
אך אסון בא על הארץ. שלוש שנים לא ירדו גשמים. יבש הנחל, קמל העץ, האדמה
כולה בקעים.
פרה ועגל, גדי ועז, רבצו ללא כוח ולשונם שלוחה החוצה - מים, מים!
התעצבה רדהה הקטנה. ידידיה החיות עזבוה, הציפורים פרחו הרחק. והיער עצוב
ושומם עמד.
יום אחד, ישבה רדהה לרגלי העץ ובכתה. פתאום שמעה קול זימרה ערבה. הביטה
כה וכה והנה ציפור קטנה מתנדנדת על אחד הענפים. והציפור, כנפיה זהב וראשה
עטור מרגליות.
(ילדה) מי את הציפור?
(ציפור) קטיו שמי! התאהבי לשיר?
(ילדה) אוהב מה אוהב!
(ציפור) אם כן, קרבי אלי ואלמדך שיר!
ניגשה רדהה אל הציפור והקשיבה לקולה (מנגינה ללא מילים).
פעם אחת שמעה את השיר וזכרה אותו.
חזרה רדהה על השיר (המנגינה) וראה זה פלא:
אך בקעו צלילי השיר מגרונה, קדרו השמיים וגשם ירד, גשם ברכה.
פנתה רדהה אל הציפור קטיו, אך הציפור נעלמה ואיננה.
מהרה רדהה אל בית הוריה, מצאה אותם רוקדים ושרים שיר הודיה לגשם. העגלים
והגדיים מלקקים את המים בשלוליות וכולם עליזים ושמחים.
איך קרה הדבר שקדרו פתאום השמיים לאחר שלוש שנים ללא גשם? שאלו כולם.
סיפרה רדהה על הציפור קטיו ועל השיר שלמדה מפיה (מנגינה).
שמע הסב יושיברה את דבריה וביקש: שירי שנית ביתי!
שרה רדהה את השיר (הפעם - מנגינה עם מילים).
נשק לה הסב על מצחה ואמר:
"ציפור הפלא קטיו היתה זאת והשיר, שיר קסם הינו, אשר רק מי שנשמתו זכה
כאור הירח ומחשבותיו טהורות כטל הפרחים, יוכל לשיר את השיר, ולהביא לנו
את ברכת השמיים".

נעלי אומץ / סיפור לפתיחת השנה,
לפי סיפורה של ג. צופים.

מתוך "טיפות מן המעין" כרך א' - עמ' 57
עיבוד לבנות: נעלים אדומות.
(עיבוד לבנים: נעלים כסופות).
ערכה והקלידה: אביגיל דובני

בתוך העיר ישנה שכונה
ובשכונה חצר קטנה
בחצר יש בית קומותיים
שם גר סנדלר התופר נעלים.

מבוקר עד ערב תופר ותופר
עד שבאים הקונים לבקר.
הנה אתמול בצהריים
על דלתו שמע דפיקה,
אולי דפיקותיים.

קם הסנדלר והתמתח
את דלתו לרווחה פותח
עומדת לה ילדה קטנה
"זאת אני הילדה הקטנה" היא אומרת
("זה אני הילד הקטן" הוא אומר)
ולסנדלר היקר היא מספרת:
"פוחדת אני, אז באתי לכאן
כי מחר עלי ללכת לגן".

אמר הסנדלר: "אל תפחדי ילדה קטנה
אכין לך נעלים של אומץ במתנה"

אל המלאכה ניגש הסנדלר
מדד, גזר וגם תפר
זוג נעלים מתאימות,
נעלים של אומץ אדומות! (כסופות!)

נעלה אותן הילדה הקטנה
ולמחרת אל הגן צעדה בבטחה.
נעלים זוהרות, אדומות (כסופות) -
לילדה בדיוק, בדיוק מתאימות.

צועדת הילדה בשביל,
השביל שאל הגן מוביל.

בדרך נמלה עוברת,
רואה אותה הילדה ועוצרת:
"בוקר טוב לך נמלה"
(הנמלה) "בוקר טוב ילדה גדולה,
לאן זה רגלייך ממהרות בנעלים כה
זוהרות?"

הילדה מספרת לנמלה בסוד
איך פחדה מאוד מאוד. ועל הסנדלר
היקר שנעלי אומץ לה תפר.
מהנמלה נפרדת בברכה
ואל הגן היא ממשיכה.

צועדת הילדה בשביל
השביל שאל הגן מוביל
על ענף יושבת **ציפור**
מציצת שיר מזמור,
מתכוננת הציפור לנדוד לאי-שם
לארץ חמה שמעבר לים.

שואלת הילדה את הציפור הנודדת:
"איך זה שכלל אינך מפחדת?"
בציוץ של חדווה הציפור עונה:
"הנה אני כבר מוכנה
גרעיני דגן בבטני הרכה
אור השמש מילא אותי בחום -
היי שלום, היי שלום"

רצתה הילדה בציפור לנגוע
אך הציפור כבר עפה גבוה, גבוה
הרחק, הרחק לארצות החמות.

ולרגלי הילדה הנעלים האדומות
(הכסופות) לחשו לה: "הנה אנחנו
כאן, רוצות כבר ללכת אל הגן".

צועדת הילדה הקטנה בשביל
השביל שאל הגן מוביל.
הנה היא כבר מול הדלת
קבוצת ילדים אותה מקבלת -
באומץ אל המשחק היא מצטרפת
והשמחה אותה עוטפת.